

DẤU CHẤM THAN!

Tôi không nhớ rõ hôm đó là ngày nào. Nhưng là khoảng cuối tháng 1/1985. Thập niên 80s, trời chưa “kỳ cục” như hôm nay. Thời đó, mùa nào ra mùa ấy. Không có màn hoa nở về đông hay lụt lội ngày hè như bây giờ!

Cuối tháng 1/1985 là cuối tháng chạp năm Giáp Tý 1984. Năm sắp bước qua Tân Sửu 1985. Hôm đó là một chiều thứ bảy. Nhà-tôi đi chợ, tôi ở nhà trông con. Đứa con gái được 4 tháng, đã biết cười khi bố “cút-hà”, đã biết nằm im nghe bố hát, nhất là ca khúc mới của Huỳnh Anh:

*“Anh đi rừng chưa thay lá
Anh về rừng lá thay chưa...”*

Mùa đông nơi tôi ở “đông” hơn mùa đông Hà Nội của ông Nguyễn văn Thương nhiều. Chiều chưa đi màn đêm đã rơi xuống từ lâu! Tối giờ, con khóc đòi ăn. Ông bố trẻ vào bếp, pha sữa cho con, cho con bú. Xong xuôi thì bông con, đi tới, đi lui, vỗ vỗ lưng cho bé mau tiêu. Đến lúc phải cho con ngủ, tôi đặt con bé vào nôi, nhưng lần này, thay vì để nhạc cho bé bé ngủ, tôi lại nói chuyện với con. Về “ngày xưa hoàng... tử (bé)” của Bố nó. Nhất là những ngày cận Tết như ngày hôm nay. Đêm giao thừa, gần 12h khuya, cả nhà Bố lên “lầu 4” đón giao thừa: lạy Phật, cúng ông bà. Ông bà Nội dành nguyên tầng chót làm nơi thờ phượng. Ông bà Nội mặc áo tràng trắng, các con quần áo chỉnh tề. Bà Nội cắm hoa, sắp trái cây, ông Nội thắp hương, phát cho các con. Đúng giao thừa, gia đình quỳ lạy Phật, rước ông bà về “ăn Tết”. Bà Nội tụng kinh, cả nhà cung kính nghe. Xong, ông Nội đi khắp nhà, bật đèn sáng lên, cả ngoài balcon, sân “thượng” (terrasse). Sau này, ông Nội lớn tuổi, các anh đi xa, Bố lãnh nhiệm vụ “tối ba mươi / thắp đèn cho vui” (“Tết Trung thu đốt đèn đi chơi”) thay ông. Không biết khi Bố đi rồi, ai là người lên, xuống mấy tầng lầu bật đèn đón Xuân?!... Mới kể đâu chừng 2, 3 phút thì con bé đã ngủ rồi. Nhưng tôi vẫn tiếp tục kể. “Một mình mình kể, một mình mình nghe”! Giọng tôi lúc đó, bỗng trở nên khàn, đục!

Giao thừa. Giao thừa! Nơi tôi ở, một thành phố nhỏ, chiều đông, đường vắng, phố yên. Đỗ con ngủ xong tôi bước ra phòng khách, lặng lẽ ngồi ngó ra sân, lặng lẽ với đàn “Tombe la neige / tu ne viendras pas ce soir...”. Không, chiều nay không có ai đến đây cả! Chỉ có đôi vợ chồng trẻ “đón xuân này nhớ xuân xưa” thôi! Nhà-tôi vẫn chưa về! Lặng lẽ, tôi bước vào “bureau”, lấy bút viết:

???

*Ở đây khó biết khi nào Tết
Thiên hạ xung quanh “lạnh” giống trời!
Đâu bánh chưng xanh, phong pháo đỏ?
Tối nào là tối của “ba mươi”?*

*Nhớ quá mùi hương trầm cúng Phật!
Dáng già lúi húi cắm hoa tươi
Câu kinh siêu thoát đi nhẹ nhẹ
Vào những hôn trong trắng, rạng ngời*

*Ngoan ngoan con nằm nghe bố kể
Chuyện nhà, chuyện nước, chuyện đi xa
Chuyện thời thơ ấu bên anh chị
Bố khóc đâu, sao mắt lại nhòa?!*

*Mai một, dắt con về đó sống
Mình ăn Tết lớn ở quê mình
Một mai...? Bố nói y như thật
Dấu hỏi nơi lòng lại lớn thêm!!!*

1/1985

Dấu hỏi năm xưa đó, đã từ lâu, trở thành dấu chấm than!!!

BP

19/01/2023

*Nguồn: Internet eMail by **th** chuyển*